

כל הבשר פרק שמיני הולין

קטו. תורה אור השלם

מסורת הש"ס

(א) (מכות לז. ב"ק ע"א).
 (ב) (קדושין טו. א) (לקמן קמ. יומא טז. קדושין מ. א).
 (ג) (ויקרא כג. ט) (וי"ט מוס' פסחים כ"א: ד"ה לימטו. א) (וי"ט מוס' תמורה ד: ד"ה רבא ג'י. א) (וי"ט מוס' מכות לז. ד"ה אמר קרא יתום' ב"ק ע"א. ד"ה מה קדש וי' כחו מיריב נטון. ט) ע"ן מהר"ם המגן דברי הטעם, (פ"ג ק"ו. י) (שם רש"י קדושין ט: ד"ה רבא אמר וי' וקרא דלמין לעיל ימי' אסתחא בעלמא הו' ע"ל).

הנהרות הב"ח

(א) ת"ס ד"ה כל וי' וי' וי' מודא. (ב) ד"ה מוס' וי' וי' ד"ה ס'ך לאסור מל:.

הנהרות מהר"י

לנדא

(א) תיר"ה כל שמעתי כן וי' וא"ת גורס און כסור לתפר נכנס על הגלון ע"י פשי' מחוס' משם ראה פסוק לא חלכל כל חוטא ומכוחו של וי' נכנס כסרות דף לז ע"ה כסריה ומו קיטס ר"ח:

הנהרות מהר"ב

תשובות

א) תיר"ה חוש וי' ולגמי מל: לן. כ"ב ע"ן שיר דף ל"ה ע"ה רש"י ד"ה מן הכסוי וי' וי' שס ד"ה רבא אמר וי' ויריב: (ב) בא"ר וא"ת ובסוף פרק וי' ע"ל:

מעשה שבת. כגון המבשל בשבת ליתסרו באכילה לכל ישראל דהא הוהרמין לתעבו ולהתרחק ממנו ואין מן נמוזד לא יכלה הוא משום קנס אבל אחרים אולכין בפ"ק (וע"ל טו. א): **ליסרו.** הזרעים והדישה דהא התקמין מהם כל הין דקאמר דליתסרו: **הני לא כ"ש.** אבל צבצר נחלז לא אמרין האי ק"ו דהא כתיב לא תאכל כל שמעבתי לך ומסתברא דאיסורא דקרא עליה קאמר דהא אכלי תועבה גופה אכל האי לא אכלי התרישה ע"מא אלא הבא ממנה והחוסס דלא נמי לאו חסימה גופה קאילא אלא מעשה הבא על ידה וילפינן משנת דאין הבא מכהה קדש: **כלאי זרעים.** הן ענמן מועבדי וליסרו: **כלאים.** אסירי לגבוה דמינא שור או כסז או עוז' פרט לכלאים בגמרא דהוהו (וע"ל לז. א): **אסו ואס בנו.** אינו אלא מחוסר זמן שהיוס אסור ומחר מותר: **שילוח הקן ליסרו.** כגון נטל את האס מעל הבנים ובא לפינוי וחיביטתו לשלח דמתן לקמן (דף קמא). משלח ואינו לוקח תאסר באכילה עולמית דהא נענדה צה עבירה: **לא אמרס טוריה שנה לתקלה.** וכאן הרי אמרה שנה דכתיב (דברים כג) לא תקח האס והכר שנה משלח דאס לתקת אומה חוזר ושלחה ואס היתה אסורה לא היה אומר לך שלחנה ויכשלו צה בני אדם וה"ה דמאי למימר נמי בכל הני מה שנת דחמירא כ"ו ומיהו מדי דמשעת פירוקא מגופיה לא יליף מאחריני לישנא אחרינא שילוח הקן ליסרו כל שילוח הקן ליסרו האס לעולם ואפילו שלחה דהא כל שמעבתי לך הרי הוא לך לעולם בכל תאכל והרי אסרמיה לך בצומה שעה וזה נראה לי עיקר דהא לא קאמר רב אשי דכל דבר שנענדה צו עבירה ומתחלה הוא מותר אסור דאס כן החורש צבור וחומר והמזביע כלאים והחוסס יסרו הבהמות ואין לא פרכינן מייניהו מדי אלא מן היואל מין: **שהוא כזה.** שאסור באכילה כזה: כעורה

יוחנן הסנדלר דאוסר צבצול בשבת וקא"ת חמיה לרבי יוחנן למה ליה למימר מקדש דמעשה שבת אסירי חיפוק ליה מכל שמעבתי ויהי הנאה מלכס': **חור'ש** בשור וחומר וחוסיס פי פרה ודש בה י"א תיב'ו. פי' השור והחומר ויש ספרים דגרסי השתא לגבוה שרו להדיעו מבעי' א' ולגבוה מנא לן דשרי דכתיב (ויקרא ג) ומיז כן נכר לא תקריבו את לחם אלהיכס מכל אלה מכל אלה אי אתה מקריב מיסתרו לגבוה אלא צעלי חייס דאי כל מילי א"כ כל מעשה שבת נמי חיפוק ליה מאלה וי"ל היא קדש וי"ל דלא שייך (ו) מכל שמעבתי לך הזרעים והדישה דלא תתקוס אסור משום בהמה וכן לא תחרוש וכן לא תחרוש ולא משום חרישה וחריעה דלפילו בלאו חריש אסור להגיה צבור וחומר א' וא"ת ובסמוך בסוגין פריך שילוח הקן ליסרו חיפוק ליה דאף לגבוה שרי מהאי קרא דאלה וי"ל דקרא דאלה צבצמה כתיב ולא צעופות ושף מצבמה לא אחי משום דאין גדלות וקטנות פוסל צבצמה כמו בתרומה ובני יונה (ווא"ת למה לי קרא דאלה הא מילתא שריר קרא צפרק לא האסורין (תמורה מה: מן הבהמה להוילא הרוגע והנרצע דשאר קדשים שמעבדה בהן עבירה לא אסירי מכל שמעבתי וי' מימא דלא אחא מן הבהמה אלא לאשמעינן מכלל דלהדיעו שרי ולא מיתסר מכל שמעבתי מ"מ נילף חורש צבור וחומר וחוסס פי פרה בק"ו מרובע ונרצע דכתיב ושרי להדיעו וי"ל דאי לאו אלה הוה אסירין להו מדכתיב מן הנקר כי היכי דממעטין מיניה נעבד וא"ת ספרים דגרסי ומה שבת דחמירא אמרת היא קדש ואין מעשהיה קדש הני לא כל שכן וכן גרסי בקוטרס ופי' דבצבצר וחלז לא אמרין האי ז'קושיא דמסתברא דכל שמעבתי עליה רמינן דקא אכלי חווענה גופה אכל האי לא אכלי התרישה ע"מא וכן חוסס לאו חסימה גופה קאילא אלא הבא על ידה ממנה וילפינן משנת דאין הבא מכהה קודש וקשה דלמה לא יחשב צישול של שנת תועבה גופה כמו צישול של צבצר ונראה דהיינו טעמא משום דבצבצר נחלז צישול ניכר אכל מעשה שבת אין ניכר שנעשה שבת ואותו ואת בנו ושילוח הקן דפריך ליה מייניהו י"ל דניכר צה האיסור יותר ממה שניכר בחורש צבור וחומר וחוסס פי פרה ודש בה: **פן תקדש פן תוקד אש.** וא"ת והא אינטרין לאשמעינן דמאזו בצריפה הא כלאי זרעים אין מלואן בצריפה אכל בהגאה אסירי וי"ל דבלאו הכי פריך שפיר א"כ ליכתוב פן משרף ומדכתיב תקדש משמע דאחא לאסור הגאה קדש: **כלאי** זרעים אסירי בהגאה שרו. וא"ת לקמן (דף קמא). גבי מעביר ע"ן דלא מיתסר פי אס בהוסוף מאחיס אכל לא הוסוף שרי באכילה מדכתיב מרי קראי המלאה והזרע ימא ה"מ בהגאה אכל באכילה אסירי מכל שמעבתי לך כדצעי למימר הבא וי"ל דמאחר דאשתקן כלאי זרעים דשרי באכילה דאייתקוס לבהמה וכלאי הכרס אסורין אס כן סברא הוא בלא הוסוף כיון דלא מיתסר לגמרי כשאר כל כלאי הכרס יש לו להחיר אף באכילה כמו בכלאי זרעים: **מודאסר** רהבנא ב"א"ס לגבוה מב"צ ר"הריוש ש"י. וא"ת ולמלא אינטרין קרא להקדישה ואח"כ הרביעה כלאים כדאמר פרק כל האסורים (תמורה גט). גבי טרפה דאינטרין לאסור לגבוה היכא דהקדישה ואח"כ נטרפה וי"ל דמ"מ הבא אי אתנין לימפר של הדיעו מכל שמעבתי לך כ"ש דלגבוה אסירא מכל שמעבתי לך א"ע דהוקדש חמלה וכן וי"ל גבי אותו ואת בנו בסמוך אי נמי מדגלי לך בטרפה שאין חילוק ה"ה בכלאים ומחוסר זמן: **מודאסר** רהבנא מחוסר זמן אבוב. דכתיב ומיזם השמיני והלאה ירעה דאמר לעיל צפרק אותו ואת בנו (דף פ"א). נתקו הכתוב ללאו דלוחו ואת בנו לעשה: **לא** אבירה תורה ש"ה א"תק"ה. מימא דשרינן הבא מהא סברא בלא שום קרא ובסוף פרק שני דקדושין (דף מ. א) גבי צפרי מזרע דריש כל צפור טהורה תאכלו לרבות המשולח וזאת אשר לא תאכלו לרבות השחוט ופריך ואיפוך אלא ומשני רבא לא אמרה תורה שלא לתקלה והשתא למה לן קרא י"דכל צפור טהורה תאכלו להחיר דהכא שרינן מהאי טעמא שילוח הקן וי"ל דהתם כיון דכתיב לא תאכלו לאסור האחת הוה אימנא דאיך נמי אסירא משום דאתקוס צפריס אהדיי ולא הוה שרינן מטעם דלא אמרה תורה שלא לתקלה אי לאו דאיכא עדיין יתורא דכל צפור טהורה תאכלו ולא דמי לכל שמעבתי לך דהכא דלא כתיב צבצול אשלות הקן ומתן סברא איכא לאוקומי במילי אחריני:

אלתמא וצובצים צפ"ב (דף כד.) דפליגי מנאי גבי ולקח הכהן מדס החטאת בצבצבו ונתן דאיכא דמוקי אצבע אשפניו אולנה ולא אצמינה של אחריי ואיכא דמוקי לה אצמינה של אחריי ולא אלקימה דלפניו ואיכא דמוקי לה אצמינהו היינו טעמא דפשיטה דקרא משמע טפי אלקימה דלקמיה ואשתקן צבזכחא אחרינא ולקחא מדס הפר ונתת על קרנות המזבח בצבצבך דהוי אצבע אצמינה והשתא פליגי דמד מוקי אלקימה כמשמעמיה דקרא ומד מוקי לה אצמינה דליף סתום מן המפורש ולא צעי נמי לאוקומי אלקימה דלא שייך ליקחה אלא צענה דנענדי אחו' לשפת המזוק והך דמוקי אצמינהו אלקימה משום משמעמיה ואצמינה דליף נמי מן המפורש (ווא"ת ע"ן על היכא דאמר מקרא נדרש לפניו ולאחריי אס נולל לישב שלא יקשה למה ידרשו לפניו ולאחריי יותר מחותם שאין להס הכרע: (לעיל) **בל** שריעבתי לך הרי הוא בב"כ חאב"ז. וא"ת היאך אנו אולכין אילים אפילו סירקס עובד כוכבים מ"ש מצטר נחלז וי"ל מדאסר רחמנא מעון וכתות לגבוה מכלל דלהדיעו שרי (ווא"ת גורס און צבור ליסרו אפילו צבור עובד כוכבים וי"ל (ב) דשרי רחמנא קדשים שחוממו כצ"י וא"ל א"כ אינו דבר ממועבד):

היא קדש ואין מעשיה קדש. וא"ת ואימא למשרי בהגאה אכל באכילה אסירי בהגאה שרו איתקוש לכלאי שרף דתורי' ע"מא מזה בהמתך היוצא ממונה מותרת אף שדך היוצא ממנו מותר וכלאי בהמה גופיהו מנא לן מודאסר רהבנא כלאים לגבוה מכלל דלהדיעו שרי אותו ואת בנו ליסרו מודאסר רחמנא מחוסר זמן לגבוה מכלל דלהדיעו שרי שילוח הקן ליסרו י"לא אמרה תורה שלא לתקלה אסור ריש לקיש מניין לבשר בחלב שאסור ת"ל יאל תאכלו מוכמו נא ובשל מבושל שאין תלמוד לומר מבושל מזה תלמוד לומר מבושל לומר לך יש לך בשול אחר שהוא כזה ואי זה זה בשר בחלב א"ל רבי יוחנן כעורה

שיטה מקובצת

(א) כלאי זרעים ליסרו. ר"ב ע"י חוס' כסרות דף טז ע"א:

רבינו גרשום

מ"אסר רחמנא כלאים לגבוה. והיכן אסר רחמנא שור או כסב פרט לכלאים: מ"אסר רחמנא מחוסר זמן לגבוה. דכתיב מוס' השמיני והלאה:

שאין ת"כ מבושל. לית ליה לר"ל הק דרשות דדרשינן בסוף פרק כל שעה (פסחים דף מה.) מינה ללאו ואח"כ בשלו או לשאר משקיס כ"ו: צעי